

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ ІВАНА МИХАЙЛОВИЧА ФІЗЕРА

Іван Михайлович Фізер (13.06.1925 - 28.08.2007)

Сумна звістка прилетіла наприкінці літа з-за океану. 28 серпня 2007 року перестало битися серце Івана Михайловича Фізера, людини, якій наша академічна спільнота завжди буде вдячна за величезну фахову, моральну і фінансову підтримку відродженого університету.

Іван М. Фізер - науковець із більш як півстолітнім досвідом викладацької та дослідницької роботи в університетах Німеччини, Америки та України, багаторічний (з 1961 до 2000 р.) професор Університету Раттерс (США), почесний професор Національного університету «Києво-Могилянська академія», закордонний член Національної академії наук України, член Наукового товариства ім. Шевченка, засновник Могилянського академічного товариства в Америці, член почесної ради Києво-Могилянської фундації Америки та різних громадських і академічних товариств, автор монографій, наукових статей і розвідок (близько двохсот). Іван М. Фізер - учений зі світовим ім'ям, який зробив по-справжньому фундаментальний внесок у розвиток естетики, психології та літературознавства. Професор Іван М. Фізер був одним із перших на Американському континенті, хто відчув, що Україна йде до своєї свободи, і почав активні контакти з провідними інтелектуальними колами України. Він був першим в Америці хто поділяв ідею відродження Києво-Могилянської академії, і першим підставив плече, зорганізувавши Могилянське академічне товариство в Америці, яке від початків нелегкого відродження фінансово допомагає Національному університету «Києво-Могилянська академія».

Іван Михайлович діждався омріяної незалежності України, дуже активно реагував на всі українські події, переживав їх разом із нами. Він не раз приїздив на рідну землю, щедро ділився набутими на чужині знаннями зі студентами і науковцями. Його книжки, розумні й виважені, вийшли рідною мовою, на них посилаються в статтях і монографіях, конспектують майбутні вчені-гуманітарії.

Викладання в НаУКМА Івана Михайловича Фізера стало яскравим свідченням надзвичайно відповідального й сумлінного ставлення до роботи. Разом з тим, ми завжди відзначали виняткову толерантність професора Фізера, котрий створені йому зручності сприймав із юнацьким захопленням, радіючи зростанню Могилянки, а незручності (буває, що вдієш!) - із гумором мудрої людини, котра всякого набачилася у своєму житті. Студенти, яким пощастило слухати лекції Івана Михайловича, завжди відзначали його талант говорити про складні речі просто і цікаво. Він міг так пояснити сутність будь-яких «заплутаних» філософських чи естетичних категорій і понять, що молодий дослідник уже не мав шансів сплутати їх ні з чим іншим. Хай би за що брався Іван Михайлович — чи за доповідь на науковій конференції, чи за читання лекції в Національному університеті «Києво-Могилянська академія», чи за семінар в Інституті літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, чи за статтю в «Сучасності», «Слові і часі», «Наукових записках НаУКМА» - він залишався українцем з усіма природними національними сентиментами та відчуттям коріння, він нагадував західному світу про українські постаті світової міри, відстоював український інтелектуальний потенціал і наполегливо вводив його у світовий науковий обіг. Іван Михайлович належав до когорти українських науковців, які Ґрунтовну обізнаність зі світовою гуманітаристикою, з модерними методиками множили на глибоке знання української культури.

Від упорядників